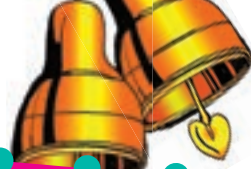

Denisa Prošková

KOUZELNÝ SVĚT

DOMOVA

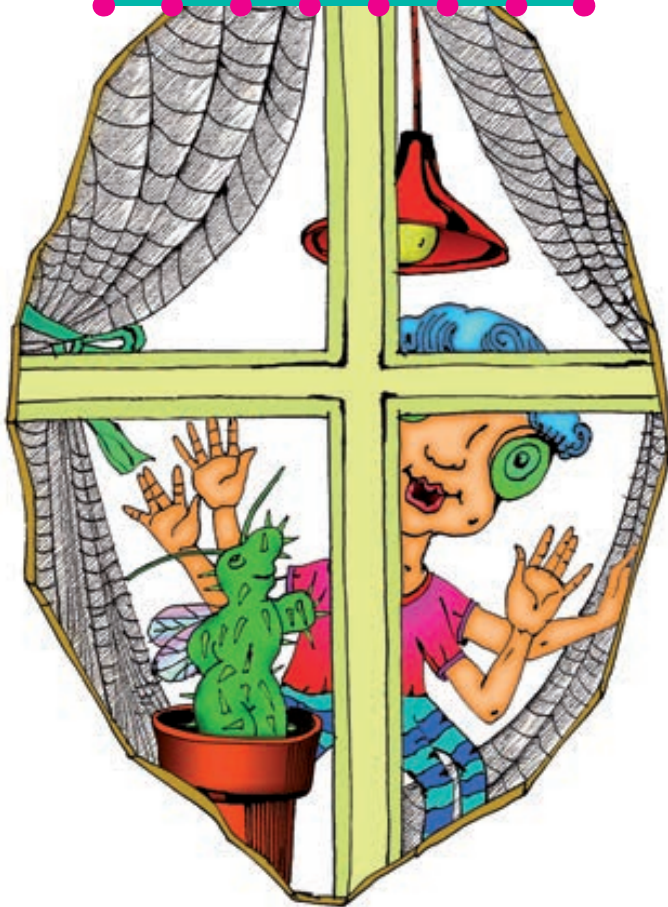
Kouzelný Svět

GRADA®

Denisa Prošková

KOUZELNÝ SVĚT DOMOVA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

MgA. Denisa Prošková
Kouzelný svět domova

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4906. publikaci

Ilustrace Denisa Prošková
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Daniela Eftimiadisová
Návrh a zpracování obálky Daniela Eftimiadisová
Počet stran 72
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Denisa Prošková

ISBN 978-80-247-4129-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8170-9 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8171-6 (ve formátu EPUB)

OBSAH

PAVOUČEK PRO ŠTĚSTÍ

Týna, Nebojte se pavouků, Kde jsou rodiče?,
Představuji kocoura Zrzouna

7

PŘEDSÍŇ

Věšák, Botník

17

CHODBA

20

ZÁCHOD

23

KOUPELNA

Zamilovaná podložka, Pan Pračka,
Učitelka Pasta

24

KUCHYŇ

Sporák si začal, Jak se stůl proměnil v loď,
Konec potopy, Někdo už zase řádl v lednici,
Ledničkové myši, Co když se lednice odmrazuje

34

OBÝVACÍ POKOJ

Jak jsem se seznámil se Smeťožerem,
Záchrana, Houpací křeslo, Tatínkovo akvárium,
Jak Zrzoun způsobil potopu

49

PO SCHODECH NAHORU

Dětský pokoj, Rytíř a princezna,
Ložnice rodičů, Tajné dveře, Co tam vážně je?
Kde se drží štěstí

58

PAVOUČEK PRO ŠTĚSTÍ

Jmenuji se František a jsem pavouk. Bát se mne ale nemusíte. Nemám huňaté silné nohy jako tetička Tarantule Sklípkanová, která se provdala do Itálie a posílá mi odtamtud pohlednice. Ani nejsem velký jako strýček Standa Slíd'ák, se kterým se chodím někdy v noci proběhnout do přírody, abych byl zdravý. Jsem úplně mrňavý pavoučí kluk, co žije v puklině zdi v bytě Skálových. Děti, Dominik a Týna, o mně vědí, a vlastně také tatínek Martin.

Týna

Týna se ve skutečnosti jmenuje Kristýna, ale nikdo jí tak neříká. Jako miminko si všechno strkala do pusy. Jednou ležela v postýlce a cumlala si usilovně palec, jako by ho měla z čokolády. Procházel jsem se jako provazochodec na chrastítku napnutém přes postýlku a najednou se objevil Dominik. Začal vrískat jako siréna: „Tati, tati, honem! Kolem naší Týnušky něco leze!“

Tatínek přiběhl rychlostí tryskáče. Jenže když mě uviděl, oddechl si. Vzal mě opatrně na ukazováček a usmál se. „Nekřič, máme doma pavoučka pro štěstí!“ A pak mě opatrně položil na stůl vedle postýlky.

Od té doby spolu všichni čtyři kamarádíme.

Nebojte se pavouků

Proč jen my čtyři? Do každé rodiny patří přece i maminka. Samozřejmě že mají Dominik a Týna maminku.

Jmenuje se Pavlína a pavouků, i těch úplně malilinkatých, se trochu bojí. Ošívá se, už když vidí jenom pavučinku. Může za to můj strýc Jindra Křížák.

Stalo se to dávno. Maminka se koupala. Seděla ve vaně, obalená ve voňavých bublinách jako v pěnovém kožíšku. Zpívala si a mydlila si mýdlem nohu. Strýček Jindra se zastavil na dlaždičkách před vanou a zavolal na ni v naší pavoučí řeči: „Ahoj, krasavice!“ Maminka ho neslyšela, zato viděla. Tak se lekla, že vyskočila z vany, jako by ji právě chtěl sežrat drak. Ani si nevzala ručník a utíkala z koupelny jen tak, úplně nahá, a cestou skoro porazila tatínka, který se smál, až se za břicho popadal.

Smál se tehdy i strýček Jindra, ale od té doby maminka na nás pavouky zanevřela.

Kde jsou rodiče?

Určitě se teď ptáte, kde mám rodiče já. Pracují v továrně *Šikovné nohy*. Vyrábějí pavučinové záclony. Továrna je schovaná za trámy na půdě. Tatínek a spousta jiných pavouků je tkají a maminka je potom spolu s ostatními pavoučími švadlenkami sešívá. Skálovi se vždycky jednou do roka při velkém úklidu půdy diví, kde se tam najednou vzalo pod střechou tolik pavučin!

Maminka se každý den o polední pauze přiběhne z půdy podívat, jestli jsem v pořádku. Ohřeje mi muší polévku, kterou vaří vždycky den předem. Všichni se společně sejdeme až večer, stejně jako lidi.

Představuji kocoura Zrzouna

Ještě s námi bydlí kocour Zrzoun. Jednoho dne vběhl do domu do druhého patra a posadil se před dveřmi Skálových. Nikdo ho neznal. Dominik se chodil každou chvíli dívat kukátkem, jestli tam stále je. Ráno, ještě v pyžamu, utíkal Dominik otevřít dveře a spráskl ruce. Oranžový kocour spal na rohožce. „Maminko, maminečko, že si ho necháme? Budu ho česat a všechno po něm uklízet,“ žadonil. Maminka řekla: „Uvidíme.“

A tak se vidí: Zrzoun už zůstal napořád.

Když už znáte všechny členy rodiny, provedu vás naším bytem. Domov je totiž nejkouzelnější místo na světě. Nevěříte?

+

PŘEDSÍŇ

Vstupní místo do každého domova je předsíň. V předsíni u Skálových stojí pan Věšák a pan Botník. U nich se zastavím nejdřív.

Věšák

Pan Věšák je vykutálený. Vypadá, že nikdy nespadne. Jako by přímo vybízel: „Jsem silný jako dub a všechno vydržím! Můžete na mě pověsit i několik těžkých zimních kabátů i plné nákupní tašky.“ Jenom se vytahuje! Dominik po něm zkusil šplhat a ... spadli oba na hromadu. Maminka s tatínkem si už kolikrát říkali, že pana Věšáka vyhodí a pořídí si něco nového, nepadacího. Jenže se s ním nějak nedovedou rozloučit.

Botník

Vedle věšáku stojí smutně botník. Je bez nálady, protože má velké břicho a už se těšil, jak spolkně všechny boty, které se v bytě objeví. Zatím mu v břiše jenom kručí. Za jeho hlad může skřítek jménem Rozhazovač botníkový. Přišla na to maminka, když se zlobila, že musí v předsíni věčně probíhat slalomovou dráhu mezi rozházenými botami. Chvíli se mračila a pak povídá: „Asi nám doma řádí botníkový skřítek. V tom případě dostane zmrzlinu, kterou jsem přinesla, on, když si dal s rozhazováním takovou práci!“

„Ne, ne,“ piští hned Dominik a žene se boty uklidit a srovnat. Týna také.

CHODBA

Z malinké předsíně se vchází do chodby. Tady je mé oblíbené pozorovací místo na lustru u stropu. Někdo má doma hlídacího a sledovacího psa, já jsem hlídací a sledovací pavouk. Jen nevím, jak by se návštěvy tvářily, kdybych po nich jako pes i skákal.

Chodba je něco jako křižovatka. Někdy by se sem hodil semafor, hlavně po ránu, když všichni spěchají do práce a do školky a nahnou se sem najednou. Pak je to tu jako na opravdové křižovatce, co máme před školkou.

V chodbě se nejlépe pozná, kdo je cizí a kdo je vlastní. Vede odtud tolik dveří, kolik má kocour nohou. Na záchod. Do kuchyně. Do koupelny.

